

Zaterdag 1 augustus - Transmongolië-express.

Om 7.30 uur stopt de trein in Irkutsk, waardoor ik wakker word. Vlug kleeft ik me aan en maak net als de rest van de groep aanstalten om uit te stappen. Tot onze teleurstelling mogen we echter niet de trein uit. Gedurende de tien minuten dat we stil staan, blijven de deuren gesloten. Als we even later weer onderweg zijn, zie ik de buitenwijken van de stad die voornamelijk uit grijze flatgebouwen bestaan.

Een uur later bereiken we het Baikalmeer. Dit meer is 640 km lang, 80 km breed en de grootste diepte bedraagt 1620 meter. Hiermee is het het grootste zoetwatermeer ter wereld. Bij de eerste stop langs het Baikalmeer is er op het perron een groot aanbod van aardbeien. Slechts enkele mensen verkopen gerookte vis en warme aardappels. Als na vijf minuten een oude vrouw arriveert met zelf gebakken koeken, is ze binnen een mum van tijd door haar hele voorraad heen. Hiermee is nog maar eens bewezen dat degenen die iets origineels te koop aanbieden, nooit te klagen hebben over klandizie.

Als we langs het meer rijden, verslechtert het weer zienderogen. Het begint te regenen en op

het meer ontstaat een zeer onrustige golfslag. Door de regen koelt het ook af en wordt het frisjes.

In de loop van de dag verandert het landschap voortdurend. Het is dan ook de mooiste dag tot nu toe. Omdat Ulan Ude de laatste grote stop van de dag is, maak ik in deze plaats al mijn roebels op. Vanaf hier loopt er een enkel spoor naar de Russisch-Mongoolse grens. Deze bereiken we om 21.30 uur. De paspoorten worden opgehaald en na het invullen van een declaratie- en visumformulier

staan we vervolgens ruim anderhalf uur stil. Bij het teruggeven van de paspoorten wordt een ieder aandachtig bestudeerd en vergeleken met de foto in zijn paspoort. Vervolgens rijden we 20 minuten door niemandsland en herhaalt de procedure van het invullen van formulieren zich aan de Mongoolse kant. Als een beambte even later het declaratieformulier komt controleren, wordt mij tot drie keer toe gevraagd of ik drugs bij me heb, terwijl dit aan Rainer en Monica niet gevraagd wordt. Nederland staat blijkbaar ook hier als één van de 'drugsrijkste' landen ter wereld bekend.

Het checken van de coupé stelt niets voor. Wij moeten de coupé verlaten en nadat een beambte een vluchtige blik naar binnen heeft geworpen, kunnen we weer naar binnen. Het is allemaal veel minder streng dan ik verwacht had. Want zeg nu zelf, wie verwacht er aan de Mongoolse grens een vrouwelijke douanebeambte van een jaar of twintig in minirok die al kauwgomkauwend je papoort komt controleren. Als we even later weer op weg gaan, trekken Rainer en ik nog enkele blikjes bier open en toosten op een goed vervolg van de reis.

